Το φιλί του Ψάλτη (Νώντα Σκοπετέα)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 5 Φεβρουαρίου, 2017

Κάθε σελίδα του και ένα δάκρυ... ένας γλυκός αναστεναγμός... μια θύμιση... Πενήντα ολάκερα χρόνια από νέος, ανύπαντρος ακόμα, ψάλτης στον Ταξιάρχη του όπως τον έλεγε με αγάπη. Τότε που στο χωριό υπήρχαν άλλες τέσσερις ενορίες... Η Παναγία στη Χώρα, η Υπαπαντή στο Ξεχώρι κι ο Σωτήρας στα Πρίπιτσα... Δεν έλειψε ποτές του από Λειτουργία Κυριακή...
Αποσπερού αρχίζει η γιορτή και ο ήχος της Βδομάδας! συνήθιζε να λέει όποτε έπαιρνε την θέση του στο ψαλτήρι για τον εσπερινό του Σαββάτου. Και ξελειτούργησε, χωρίς να προσμένει αντάλλαγμα, Παππούληδες που τον εκτίμησαν, τον πιστό και ταπεινό αυτόν διάκονο του αναλογίου... Και αυτός τους σεβάστηκε και δεν τους αρνήθηκε ποτέ. Πάντα τους υπάκουγε και τις μικροπαραξενιές τους τις υπέμενε κρυφοχαμογελώντας αγαθά... Και όλους τους έκλαψε σαν μικρό παιδί όταν έφυγαν για τα άνω σκηνώματα... Στο ξόδι τους τον θυμούνται να ψέλνει χαρμόσυνα δακρυσμένος, κοιτάζοντας κάθε τόσο με αγάπη από το υπερυψωμένο του στασίδι τις ησύχιες γνώριμες μορφές τους που τόσο τις αγάπησε.

Στις μεγάλες γιορτές πάντα ντυμένος με τα καλά του, της Λαμπρής τα ρούχα και από πάνω το πολυλιβανισμένο ρασάκι του, που του διάβασε ευχή ο Δέσποτας για να το φορεί και γι' αυτό πάντα πριν το ντυθεί, συνήθιζε να το ασπάζεται σαν εικόνισμα με μια ευλάβεια απαράλλαχτη. Η φωνή του και αυτή ανέγγιχτη όπως τότε που ο δάσκαλός του ο Γεώργιος εκ Μάνης του μάθαινε τα πρώτα... πα βου γα στις πηγές της Βονάς, εκεί που ήχοι του Θεού αναμιγνύονταν με φωνές αγγελικές... Γαλήνια πάντα αυτή η φωνή, να φανερώνει την συγκίνηση αυτού που σέβεται τις ιερές στιγμές, τις ανεπανάληπτες... Ιεροπρεπής και τώρα στα γεράματά του ψέλνει με την γνώριμη σε όλους φωνούλα του, «φιλοξενούμενος» πλέον σε Εκκλησιά διπλανού χωριού που έχει ακόμα Παπά... Πόσο ευτυχισμένος είναι όταν μια φορά τον μήνα ο Παπά-Γιάννης έρχεται να λειτουργήσει στον Ταξιάρχη του... Δεν κυλάει μέρα χωρίς να τον επισκεφθεί δυο και τρεις φορές... Πάντα έχει μια αιτία όταν η γυναίκα του και τα παιδιά και τα εγγόνια από το τηλέφωνο τον μαλώνουν που βγαίνει μες στο κρύο...

- Μα να αφήσω αφώτιστη την Εκκλησιά... Κύριε Ελέησον... δεν παθαίνω τίποτα! φυλάει ο Ταξιάρχης!

Σάββατο απόγευμα... Αύριο ο Παπά–Γιάννης θα είναι απ' τις έξι στον ναό... Αχάραγα και αυτός θα έρθει να ετοιμάσει τα βιβλία του, να μελετήσει το Τυπικό της μεγάλης ημέρας... Κυριακή του Τελώνου και Φαρισαίου... **Αρχίζει το Τριώδιο...** Το βιβλίο

που έχει μέσα την ψυχή του... Αυτό που πάντα του καρτέραγε πως και πως, να ανοίξει τις πύλες του ευσπλάχνου ελέους του Ζωοδότη Χριστού. Και τι πειράζει που δεν θά 'ρθει ο Παπά–Γιάννης για Εσπερινό αφού πρέπει να πάει κι αλλού... Αυτός θέλει να θυμηθεί και να μνημονεύσει τόσους Λειτουργούς του Υψίστου που χρόνια κάθε τέτοιο απόγευμα γιορτάζανε μαζί του τον ερχομό της Θείας Κατάνυξης... Ναι θα πάει αυτός μόνος στον Ναό... Θα ανάψει όλα τα καντήλια του τέμπλου και μπρος στην εικόνα του Παντεπόπτη Χριστού πάνω στην πολυκαιρισμένη ψάθινη καρέκλα θα ακουμπήσει όρθιο το μεγάλο βιβλίο... Θα πει το Απόδειπνο με τους Χαιρετισμούς της Παναγίας από την θέση του και ύστερα θα κατέβει αργά-αργά όπως τότε, θα βάλει τρεις στρωτές μετάνοιες μπροστά στον Χριστό θα του φιλήσει τα πόδια και ύστερα θα αγκαλιάσει το Τριώδιο... Θα το πάρει στα χέρια του με την ευλάβεια της πρώτης φοράς θα το φιλήσει και ύστερα σκυφτός με πίσω βήματα, θα ξαναπάει στην θέση του να ψάλει με όλη του την κατάνυξη σε ήχο πρώτο το: Μὴ προσευξώμεθα φαρισαϊκῶς, ἀδελφοί· ὁ γὰρ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ταπεινωθῶμεν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, τελωνικῶς διὰ νηστείας κράζοντες... Ἱλάσθητι ἡμῖν ὁ Θεός, τοῖς ἁμαρτωλοῖς.

Όλα έτσι γινήκανε όπως τα είχε σχεδιάσει... Μόνο που κείνο το φιλί κράτησε ως το νύχτωμα... Τα χείλη του δεν θέλανε τίποτα άλλο να πουν εκείνη την νύχτα παίρνοντας τον δρόμο για το σπίτι... Μόνο ένα: Ὁ Θεός, ἱλάσθητι μοί τῷ ἁμαρτωλῷ, καί ἐλέησόν με...

Καλό Τριώδιο...

(Αφιερωμένο στην μνήμη του προπάππου μου Γεωργίου Κασκαμπούρη φτωχού και απλού δασκάλου Βυζαντινής Μουσικής εκ Μάνης και ιερού συνδαιτημόνος των Παπαδιαμάντη-Μωραϊτίδη στις ξακουστές Αγρυπνίες του Αγίου Παπά-Νικόλα του Πλανά στον Άγιο Ελισσαίο ...)
(βλ. βιογραφία Αγίου Νικολάου Πλανά "Ο παπα Νικόλας Πλανάς", Εκδόσεις

«ΑΣΤΗΡ» Αθήνα 1979 σελ .116)